

LUNA MILLER

GÅ VILSE, HITTA HEM

SAGA
EGMONT

LUNA MILLER

GÅ VILSE, HITTA HEM

Luna Miller

Gå vilse, hitta hem

SAGA Egmont

Gå vilse, hitta hem
Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 2020 Luna Miller och SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726470239

1. E-boksutgåva, 2020
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

1.

På väg

Kessa var helt öm i munnen av allt godis hon tryckt i sig. De alltför stora mängderna socker hade fränt både på tungan och i gommen. Andedräkten var väl antagligen inte den bästa heller.

Klockan började närma sig tre på natten. Tröttheten, som normalt skulle ha infunnit sig vid den här tiden, var ersatt av spänning och förväntan. Bara några timmar tidigare hade hon släppt allt och gett sig av. Ringt sin chef på sjukhuset och sagt upp sig. Med omedelbar verkan. Inte så populärt. Men nödvändigt.

”Do you want some more snacks?”

Kessa sträckte fram en godispåse mot Jakob. Han skakade på huvudet samtidigt som han gav henne en snabb blick och ett leende. Det låg något i luften. En spänning. Pirrande. Trots att de känt varandra så kort tid. Bara några timmar.

Hon hade fått lift med Jakob utanför Örebro. Redan efter färjan Helsingborg-Helsingör hade hon fått ett plötsligt infall. Frågat om han ville följa med henne till Berlin. Han hade svarat ja. Kessa var inte säker på om hon frågat på grund av den växande attraktionen eller för att hon inte ville vara ensam på sitt äventyr. Men det fick visa sig. Det var inget att grubbla över. Nu ville hon bara hålla fast i känslan av att vara levande.

”Jag börjar bli trött.” Hans engelska hade en charmig melodi som avslöjade hans holländska modersmål. ”Du?”

”Behöver du sova så kan vi stanna. Om vi hittar något hotell. Det smartaste är nog att åka av motorvägen och leta närmare någon stad.” Kessa såg ner på kartan som låg i hennes knä. ”Vi är snart i Bremen. Vill du svänga av och se vad vi hittar?”

”Vad tycker du? Är du inte trött?”

”Det känns inte så just nu. Men jag kan säkert sova.”

”Vi kan köra lite längre.”

”Nej. Jag tycker vi stannar nu.” Kessa ville inte att Jakob skulle offra sig för hennes skull. Hon ville inte heller vara helt slutkörd när de kom fram till Berlin. En idé fick henne att ta upp mobilen. Efter någon minut hade hon hittat vad hon sökte. ”Om du svänger av nästnasta avfart så ligger det ett motell någon kilometer bort.”

Jakob protesterade inte. När de närmade sig avfarten pekade Kessa ut vägen. Säkert helt i onödan. Men hon tog sin nya roll som kartläsare på allvar. De var snart framme vid motellet. Star Inn. Namnet var långt lyxigare än vad den slitna fasaden utlovade. En vit koloss med fönster som satt tätt. Antagligen väldigt små rum.

”Är det okej att vi delar rum?” Jakob såg nästan lite skamsen ut. ”Så det inte blir så dyrt.”

”Självklart.”

Kessa hade blivit glad när Jakob genast tackat ja till hennes inbjudan att följa henne till Berlin. Först nu slog det henne att han kanske inte hade så mycket pengar kvar efter sin semester. Han hade just vandrat i fjällen och var egentligen på väg tillbaka hem. Men de fick väl hjälpas åt. Det passade Kessa att snåla lite. Att slänga pengar på eget hotellrum stod inte högst på hennes önskelista heller. Även om hon hade sparat en del hade hon ingen aning om hur länge det skulle räcka. Hon hade aldrig varit på luffen på det här sättet förut. Planen var att så småningom försöka

hitta ett jobb. I Berlin. Men det var inte säkert att det var så lätt att hitta ett.

Rummet var inte så litet trots allt. Förutom en bred dubbelsäng rymde det en förskräcklig, vit fåtölj med fotpall i ett material som närmast såg ut som galon. Ett skrivbord var också inträngt längs ena väggen. Väggarna hade en bröstpanelen i dålig träimitation och var i övrigt rödmålade med en färg som börjat släppa på flera ställen. Kessa slog sig ner i dubbelsängen. Det var i alla fall mjuk och skön.

”Jag kan sova i stolen.”

Kessa kunde inte hålla sig för skratt. Trots att hon uppskattade Jakobs gentlemannamässiga erbjudande.

”Nej. Du kan inte sova i den där. Även om det inte syns har den garanterat flera lager av intorkad öl och bratwurst. Plus att den ser vansinnigt obekvämt ut. Vi delar sängen lika. Precis som vi delar kostnaderna.” För att visa att diskussionen var över reste sig Kessa och gick till toaletten.

Tröttheten började komma ikapp henne. Hon orkade bara borsta tänderna och tvätta av sig som hastigast. Jakob satt på sängen när hon kom ut igen. Men han reste sig genast och låste in sig på toa. Kessa tog av sig jeansen och tjocktröjan och kröp ner under täcken. Linne och trosor behöll hon på. När hon hörde att Jakob skruvade på duschen slappnade hon av lite. I tankarna spelade hon upp det som hänt de senaste dagarna. Det hade gått så fort. För mindre än ett dygn sedan hade hon fortfarande varit hemma. Suttit vid köksbordet och funderat på allt det Gabriel sagt om Berlin. Om hur hon skulle passa där. Att Ludvika var för litet för henne. För inskränkt. Plötsligt hade hon bestämt sig. Det var dags att göra något nytt. Ta sig loss. Dra. Ut på äventyr. Bara så där.

Hon sträckte sig efter telefonen och skrev ett sms. Hon var tillräckligt långt bort från Ludvika nu. Tillräckligt för att inte ändra sig och vända hem.

*Jag lydde Gabriels råd. På väg till Berlin. Bli inte arg!
Berättar mer sen. Puuuss!*

Kessa hoppades att Mari inte skulle bli ledsen för att hon dragit iväg utan att berätta. Utan att säga hej då. Men hon var övertygad om att Mari skulle förstå. Hon hade ändå mest ögon för Mark nu för tiden.

Kessa skrev inte till Anna. Inte än. Hon inväntade svar från Mari först. De sista dagarna hade varit alltför komplicerade med Anna. Igen. Anna hade, trots hennes och Maris förmaningar, legat med kocken på pizzerian. Johan hette han visst. Han hade en flickvän sedan flera år och Kessa hade hållit många brandtal för Anna om kvinnlig solidaritet. Men i vanlig ordning hade Anna vägrat lyssna på råd. Och Johan hade uppenbarligen inte protesterat.

Det hade visat sig att otrohet inte var han sämsta sida. När Kessa och Mari någon dag tidigare varit tvungna att duscha av en helt dyngrak och nerspydd Anna hade hon haft blåmärken över hela kroppen. Små, mörkblå avtryck som av riktigt hårda fingrar.

Kessa ryste till av obehag och en gnutta dåligt samvete. Sedan lät hon tankarna glida över till dagens upplevelser. Till samtalen med Jakob. Till hans fina leende.

När duschen tystnade hade Kessa nästan somnat. Hon orkade inte öppna ögonen när hon hörde Jakob komma ut från badrummet. Han rörde sig tyst och släckte alla lampor. Kessa kände rörelsen i sängen när han lade sig.

"God natt," viskade han lågt.

"God natt." Hon svarade tyst utan att öppna ögonen. Innan hon somnade kände hon hans hand försiktigt ta fatt om hennes.

2.

Vey! You go, girl.

Kessa vaknade av messet. Klockan var bara halv åtta. De hade knappt hunnit sova fyra timmar. Men eftersom hon var nyfiken på Maris svar sträckte hon sig efter mobilen. Kessa hoppades att signalen inte väckt Jakob. Hon var inte helt säker eftersom han var vänd åt andra hållet. Men han låg helt stilla och andades tungt. Kessa stängde av ljudet innan hon skickade ett svar.

Tack. Det lovar jag. Hur är det med Anna?

Svaret kom snabbt.

Ingen aning. Hon svarar inte. Antagligen sur eller bakis. Eller båda. Går förbi på lunchen om hon inte svarat innan dess. Men släpp det. Njut av livet!

Kessa skickade ett hjärta till svar. Mari hade rätt. Hon borde verkligen släppa oron för Anna. Men det var svårt. Innan de skiljdes åt sist hade Kessa skällt ut henne.

Plötsligt vände sig Jakob om och såg på henne med sömniga ögon.

”Är det dags att fortsätta?”

”Nej, sov vidare.” Kessa lade ifrån sig telefonen.

Jakob log mot henne och tog hennes hand innan han åter blundade. Det pirrade till i magen på Kessa. Hon visste inte hur det här skulle utveckla sig. Hon gjorde sitt bästa för att inte gå händelserna i förväg utan njuta av nuet. Så fick tiden visa hur det utvecklade sig.

Kessa var trött men meddelandet från Mari hade gjort henne orolig. Varför svarade inte Anna? Det var visserligen inte första gången det hände. Men det hade aldrig varit ett

gott tecken. Tankarna snurrade. Borde hon ha varit ett bättre stöd för Anna och pressat henne att polisanmäla den där Johan med tanke på alla blåmärken? Samtidigt misstänkte hon att Anna inte protesterat när de blev till. Kanske till och med uttryckligen gått med på det.

Försiktigt lirkade hon sin hand ur Jakobs och vände sig åt andra hållet. Tankarna hade gjort henne klarvaken. Hon funderade på att leta fram hörlurarna och försöka somna till en pod.

Om det var i sömnen eller inte var svårt att avgöra. Men plötsligt hade Jakob lagt armen om henne och dragit henne till sig. Hon låg stilla och väntade på hur närmandet skulle utveckla sig. Men när inget mer hände slappnade hon av. Omfamningen var varm och skön och Jakobs tunga andetag var lugnande.

3.

Även om Mari var irriterat över att behöva kolla Anna var det skönt att komma ut. Solen lyste och vindarna var ljumma så här mitt på dagen trots att september närmade sig sitt slut. Hon hade druckit ett glas gazpacho på stående fot i kontorets lilla kök. Det fick räcka som lunch. Hon ville gå ner några kilo till bröllopet. Nog för att det var över tre månader kvar. Men tiden gick fortare än man anade. Särskilt när det kom till att lyckas med bantning.

Hon var fortfarande vrålhungrig. Men tydligen skulle man vänta tjugo minuter efter en måltid. För att känna om man blivit drägligt mätt eller inte. Det var väl ungefär så lång tid det skulle ta innan hon var på väg tillbaka till kontoret igen. Om hon fortfarande var lika vrålhungrig då kunde hon köpa en banan eller något annat nyttigt. Eller en kokt med bröd. Det kanske inte var så nyttigt. Men det var mer tidseffektivt än att gå till affären.

Mari såg det genast när hon kom in på Annas gata. Fönstret var krossat. Hon skyndade sig fram och tog de få trappstegen upp till ytterdörren som ledde direkt in till Annas lägenhet. Hon ringde på och ryckte i den låsta dörren. Hon till och med ropade in genom det krossade fönstret. Hon fick inget svar. Det var helt tyst där inne.

Det gick inte att se in i lägenheten. Persiennerna var nerdragna i vanlig ordning. Mari provade ringa igen men kom direkt till Annas telefonsvarare. Vad fan skulle hon göra nu? Hennes första idé var att ringa Kessa. Men hon ångrade sig genast. Istället slog hon numret till polisen.

4.

Kessa lyckades somna om till slut och vaknade först kvart över elva. Hon skakade försiktigt liv i Jakob efter att hon själv gjort sig i ordning för dagen.

”Vi måste lämna rummet om en halvtimme. Har du sovit gott?”

”Väldigt gott.” Jakob i det närmaste studsade ut ur sängen och in i badrummet. Redan tio minuter senare var de klara att lämna rummet.

Men just som Kessa skulle slänga upp sin ryggsäck på ryggen blev hon avbruten av Jakob som ställde sig framför henne.

”Du?”

”Ja.” Hon såg upp och mötte hans klarblå ögon.

”Jag är så glad för att vi har träffats.”

Han lade sina händer på hennes axlar.

”Jag med.” Det pirrade till i Kessas mage.

”Låt oss ta en dag i taget.”

Kessa förstod inte riktigt vad han menade. Men det kändes bra. En dag i taget. Vad annat kunde man göra?

”En dag i taget.” Hon log och nickade.

Han drog in henne i sin famn. De blev stående så en stund. Hon lutade sitt huvud mot hans axel och kände hur hon slappande av. Ett skarp surr från hennes bakficka fick dem båda att rycka till.

”Sorry.”

De släppte taget om varandra. Kessa fiskade upp telefonen ur fickan och såg på displayen innan hon svarade.

”Jag måste ta det här.”

"Okej. Jag checkar ut. Häng med ner bara."

Kessa nickade och följde efter Jakob ut i korridoren innan hon svarade.

"Hej."

"Hej. Det har hänt en grej."

Kessa blev alldeles kall. Jakob försvann före henne nerför trapporna. Hon gick sakta efter. Hon hann inte fråga vad som hänt innan Mari fortsatte.

"Anna är inte hemma. Jag vet fan vart hon har tagit vägen. Men här ser det för jävligt ut. Vardagsrumsfönstret är krossat. Det är splitter överallt."

"Du måste ringa polisen."

"Redan gjort. Ringde dem innan jag ringde dig. De hade tydligen fått in en anmälan om rutan redan igår kväll. Och..." Mari gjorde en dramatisk paus innan hon fortsatte "...de vet tydligen vem som gjorde det. De säger dock inte vem. Men Anna var inte hemma när det hände. I alla fall inte när polisen kom. Jag får förhoppningsvis veta mer senare idag. Någon kommissarie Eriksson ska ringa mig."

"Fan då. Har du kollat med Britta och Jan-Olof?"

"Nä, det har jag inte hunnit. Jag har bara ringt polisen. Står fortfarande utanför hennes lägenhet. Någon måste fixa fönstret. Det är väl iskallt därinne. Och en jäkla massa glasbitar på gräset. Tänk om det kommer en unge eller en hund och traskar rakt in i det här."

"Det är väl världens ansvar."

"Jo, men Anna är ju inte här och kan anmäla det."

"Hm. Men polisen vet ju om det. De pratar nog med värden. Annars ringer väl någon granne. Släpp det. Vill du att jag ringer Britta och kollar om hon vet var Anna håller hus?"

Hon tog de sista stegen nerför trappan till receptionen. Jakob stod i kö för att checka ut. Kessa fortsatte genom receptionen och ut på parkeringen.

"Nej, det gör jag. Chefen är inte på jobbet idag så det är lugnt. Njut av ditt äventyr du. Var är du förresten?"

"På ett hotell i Bremen. Med en man, faktiskt. Som jag liftar med. Och han ska med till Berlin."

"Ah! Romantik! Underbart! Jag vill veta allt! När vi bara fått styr på det här får vi ta ett långt telefonsamtal med varsitt glas vin. När du är framme i Berlin."

"Ja. Jag lovar att berätta. Det mesta i alla fall. Förhoppningsvis har jag lite erfarenheter då som jag vill behålla för mig själv."

"Jag håller tummarna för det."

"Hör av dig när du pratat med Britta."

"Jag lovar."

"Och säg till om du vill att jag kommer hem och hjälper till."

"På inga villkor. Det förbjuder jag dig. Vi hörs. Puss."

"Puss."

Kessa blev stående på parkeringen tills Jakob kom ut. När deras blickar möttes ändrades hans ansiktsuttryck snabbt från glad till bekymrad.

"Hej. Hur är det? Har det hänt något." Han lade sin hand på hennes axel.

"Det är min väninna. Anna. Jag berättade lite om henne igår. Men inte allt."

"Kom. Vi äter brunch innan vi åker. Jag har redan betalat. Det är buffé. Så kan du berätta allt om Anna."

Jakob tog Kessas hand och förde henne tillbaka in på hotellet och vidare in i restaurangen. De satte sina ryggsäckar vid ett bord för två med utsikt över parkeringen. Inredningen i matsalen var sliten och lite udda precis som deras hotellrum. Men buffén lockade med ett överdådigt utbud. Trots oron var Kessa hungrig. Så hon fyllde sin tallrik med stekt korv, ägggröra och ett nybakat

bröd som fortfarande var ljummet. När de satt vid bordet tog Jakob upp tråden igen.

”Nå? Hur är det med den där Anna?”

”Hon är försvunnen.”

Jakob stannade gaffeln, som var fylld med bacon, halvvägs till munnen.

”Försvunnen? Bara så där?”

”Det är inte första gången det händer.” Kessa suckade uppgivet.

”Hon kanske har träffat någon. Precis som du.” Jakob log och blinkade flirtigt.

”Det kan nog vara just så. Men det brukar tyvärr inte sluta så lyckligt.”

”Så är det väl för de flesta. Att man får leta innan man hittar rätt.”

”Jo, men Anna är inte som andra. Hon har alltid en man på gång. Ibland flera. Alltid i förvissningen om att det är hennes stora kärlek. Men det är det aldrig. De vill bara ligga.”

Kessa tog en paus för att äta en bit korv. Den smakade av chili och spiskummin. Helt i Kessas smak. Men hon hade svårt att koncentrera sig på maten.

”Och hon?”

”Hon ligger med vem som helst.”

”Det är inget fel i det. Alla har rätt att göra som de vill.”

”Självklart. Problemet är att hon vill bli älskad. Men hon har svårt att träffa någon som är seriös kvart i tre på natten när hos är knas-full.”

”Ah. Jag fattar.” Jakob stoppade en bit bröd i munnen och såg ut att fundera.

”Det värsta är att hon blir så ledsen när hon blir lämnad. Det är som om hon försvinner ner i ett mörker.” Det dåliga samvetet kom över Kessa med ny intensitet när hon tänkte på att Anna antagligen var ensam och ledsen någonstans.

"Och då brukar du ta hand om henne?"

Kessa såg förvånat på honom. Hon kände sig nästan lite tagen på sängen.

"Ja."

"Det är knepigt med sådana relationer. Jag vet. Jag har själv haft en vän med det beteendet. Man oroar sig hela tiden. Försöker tala dem till rätta. Men de är fast i sitt." Jakob såg på Kessa. "Stämmer det?"

Kessa nickade.

"Jo. Det är bara det att..." Kessas ögon tårades när hon närmade sig det som legat och skavt i henne sedan hon gett sig iväg. "Igår, när vi skiljdes åt så grät hon. Jag hade varit rätt hård."

"Antagligen med all rätt. Vad hade hänt?"

"Vi hittade henne. Jag och Mari. Hon låg hemma. Utslagen. I det närmaste medvetslös. Hon gick knappt att väcka. Golvet var nerspytt och alla tavlor var sönderskurna. Tavlor som hon målat. Vad för slags drama som utspelat sig får vi kanske aldrig veta. Anna har antagligen glömt det vid det här laget."

"Varför ringde ni inte efter en ambulans?"

"Jag vet inte. Tanken har nog aldrig slagit oss." Det hade alltid varit så självklart att de skulle hålla ihop. Hon, Mari och Anna.

"Det är som ett medberoende. Man vill hjälpa men effekten blir tvärtom."

Kessa blev nästan lite chockad av det Jakob sa. Men hon förstod precis vad han menade.

"Jag hade en vän som var djupt deprimerad. Hon ringde till mig på dygnets alla timmar. Utan en tanke på att jag hade annat för mig. Att jag behövde jobba. Eller sova. Hon förväntade sig att jag skulle släppa allt i mitt eget liv när hon behövde mig. Och det gjorde jag också. Tills jag en dag inte hann fram."

"Åh. Jag är ledsen, Jakob." Kessa fattade hans hand.

"Det tog mig lång tid att förlåta mig själv."

"Men det var ju inte ditt fel."

"Jag vet det nu." Jakob gjorde en paus och kramade Kessas hand innan han fortsatte. "Vad Anna än hittat på så är det inte ditt fel. Hon behöver professionell hjälp."

Kessa nickade. Plötsligt rann tårarna nerför hennes kinder. Mer av lättmat än något annat. Jacob lutade sig över bordet och strök henne över kinden.

"Jag förstår vad du menar. Det är bara så svårt. Men det är sant. Jag tycker inte om den jag blir med henne. Sur och bitter. Självömmande. Tänker att jag vet hennes bästa. Men människan vägrar lyssna."

"Den fria viljan. Det är både det fina och det svåra med att vara människa. Man kan aldrig leva någon annans liv. Varje människa måste gå sin egen väg och göra sina erfarenheter. Även om det gör ont."

Kessa nickade.

"Du är så klok, Jakob."

Jakob log.

"Tack. Jag vet inte det jag. Men just på det här området har jag erfarenhet och har ägnat många timmar åt att fundera på saken."

Kessa tog en tugga av det ljuvliga brödet och såg ut över parkeringsplatsen. Hon kände sig plötsligt så lugn och tillfreds.

"Allt väl?"

Hon såg på Jakob och log.

"Ja. Tack för de kloka orden."

"Det var det lilla." Jakob log stort mot henne. "Ska vi ge oss av?"

5.

Trots en gnagande oro kunde Kessa njuta av dagen. Det var spännande att färdas genom okända landskap. Hon studerade noga hur naturen skiftade där utanför, försökte tyda reklam och läste vägs skyltar om avståndet till städer hon aldrig besökt. Kessa hade så lätt att prata med Jakob. Samtalen tog aldrig slut. Istället gled de från det ena ämnet till det andra. När de passerat gränsen till Holland berättade Jakob om platser de passerade. Pekade och gestikulerade. Trots att länderna låg bredvid varandra så såg allt annorlunda ut här jämfört med Tyskland. Puttenuttigt. Som taget ur en gammal saga.

De stannade och åt pommes frites med majonnäs på Jakobs begäran. Kessa hade inte känt sig särskilt sugen trots hans långa beskrivningar om varför den holländska majonnäsen var den bästa i världen. Majonnäs var inget som Kessa skänkte någon tanke till vardags. Ett ganska ointressant tillbehör som aldrig haft en självklar plats i hennes kylskåp. Men redan efter den första tuggan var hon benägen att hålla med. Hungern gjorde antagligen sitt till också. Att Jakob tipsat henne om att ta en öl till maten gjorde inte saken sämre. En ljuvlig kombination.

De satt kvar utanför den enkla restaurangen, som egentligen inte var mer än en kiosk, efter att de ätit upp. Det var skönt att sitta i solen och småprata. De hade just börjat diskutera huruvida de skulle dricka kaffe på maten eller inte när Mari ringde igen.

”Jag måste ta det här.”

"Självklart Jag går på toa." Jakob reste sig och försvann bakom kiosken.

"Hallå."

"Nu har jag pratat med kommissarien. Och Britta."

"Vad sa dom?"

"Jag vet inte var jag ska börja. Den här historien blir bara märkligare och märkligare." Mari suckade ljudligt innan hon fortsatte. "De plockade upp pizza-Johan utanför Annas hus igår kväll. Det var tydligen han som krossade rutan."

"Va? Den jäveln." Ilskan blossade upp i Kessa.

"Tydligen hade han varit där tidigare på kvällen. Enligt honom skulle han bara iväg och fixa mat och dricka. När han kom tillbaka var Anna borta. Han lackade väl ur."

"Vilken idiot. Men Anna då?"

"Ja, säg det. Hon är fortfarande som uppslukad av marken."

"Hon måste ha tröttnat på pizza-kungen och smitit iväg. Det har ju hänt förut. Vad sa Britta?"

"Britta tog det hela med jämnmod. Hon var övertygad om att Anna var hos sin nya kavaljer, som hon uttryckte det. Ingen mindre än en känd konstnär."

"Gabriel? Oh my God. Annas fantasi, alltså. Har den inga gränser?"

"Nej. Men det visste vi ju. Frågan är var hon är nu. Hon svarar fortfarande inte på telefon. Tror du att hon kan vara hos Gabriel?"

"Nej. Han har dragit till Frankrike. Han åkte igår. Typ samtidigt som mig."

"Var fan är hon då?"

Frågan blev hängande i luften.

"Jag kommer hem."

"Nej. Jag har ju sagt att jag förbjuder dig. Och vad ska du göra? Om något hänt är det polisens sak att ta hand om

det. Annars kommer hon lomande av sig själv. Hon har väl lyckats hitta någon ny karl. Det är väl bara att vänta tills han tröttnat. Under tiden ska du ägna dig åt ditt eget liv. Punkt.”

”Okej. Tack.” Mitt i alla oro kände sig Kessa rörd över att Mari tänkte på hennes bästa. ”Men lovar du att ringa föräldrarna igen då? Så att de vet att hon inte är hos Gabriel?”

”Jag lovar. Om du lovar att njuta av din resa. Och ditt sällskap.”

”Det ska jag. Håll mig underrättat.”

”Sir, yes sir.”

Med det lade de på samtidigt som Jakob kom tillbaka. Kessa uppdaterade honom om de senaste händelserna i Ludvika. När hon en stund senare gick på toa passade hon på att messa Gabriel.

Anna försvunnen. Gick du förbi hos henne efter att vi fikat igår?

Hon mindes att Gabriel hade frågat om han borde gå förbi och kolla läget med Anna. Kessa hade svarat att han i så fall måste vara tydlig med att han inte var intresserad. Att han var där som vän. Men med tanke på att Gabriel legat med Anna så var det kanske en dålig idé när hon tänkte på det så här i efterhand.

Ja, jag gick förbi. Skjutsade henne till föräldrarna. Hon var sen till deras lunch.

Kessa funderade en stund innan hon skickade ett nytt meddelande.

Hände något?

Kessa stirrade på displayen. Det tog någon minut innan Gabriel började skriva. Måtte han inte ha legat med henne igen.

Hon kysste mig.

Men jävla idiot. Hade hon inte varit extremt tydlig när hon berättat för Gabriel om Annas problematik? Varför gick han med på att kyssa henne? Tro fan att Anna trodde att Gabriel var hennes pojkvän nu. Så såg Annas logik ut. Tills smällen kom. Kanske satt hon ute i hans stuga och väntade på att han skulle komma. Utan vetskap om att han rest.

Jag är ledsen. Jag hann inte stoppa det. Jag såg henne inte mer.

Kessa stoppade telefonen i fickan och tvättade händerna. Nu var hon både arg och orolig. Hon blundade och försökte vända tankarna till sig själv. Till det senaste dygnet. Till Jakob. Till de böljande landskapen de just passerat. Till pommes frites och holländsk majonnäs. När hon öppnade ögonen igen lyckades hon le svagt mot sin spegelbild.

Jakob väntade strax utanför. Kessa var på väg att berätta om meddelandena från Gabriel. Men hon hann inte börja. Jakob fångade in henne i sin famn. Kessa släppte alla tankar och njöt av stunden. De blev stående en lång stund innan Jakobs läppar letade sig fram till hennes.